

ja Eduard armas, et kirikudõpetaja Karlele müüb „heaSte annud“ olla.

Nenda oliwad iseeneSe õigekõpidamine ja üleemeel nagu kivi müüri ja nagu raud võru nende südame teinud, mis kui wangitojas oliwad, kuhu ükski pääwakiir sisse ei peasnud. Ja kuhu walgus ja soojus sisse ei pease, sealt ei wõi need ka wälja paista.

„Mis on neid mõlemaid küll lahutanud?“ küsiti wahel siin ehk seal, aga rahwas ei teadnud seda. Ja oli kord enne üks Karl Weidneri käest küsinud, mis wiha temal wenna wasta on, siis oli tema rufikast wapustanud ja oli ütelnud, et tema iialgi Eduardile seda ei unusta ega andeks anna, mida see teinud. Oli seda Eduard Weidneri käest küsitud, siis oli tema wihakaks saanud ja oli kinnitanud, et Karl tema poolt elus ega surmas andeksandmist oma tegude eest loota ei wõi.

Wäljaspoolt ei olnud kummagil Weidneril midagi puuda. Igapäawase leiwa mure ei tulnud nende majadesse. Mõlemad kohad sigisiwad ja andsiwad soowitud wilja.

Eduard Weidneril oli üks poeg ja kaks tütar. Tütred oliwad mehele läinud, poeg oli isa käest majapidamist oma kätte saanud, wanemad oliwad eluõhtaks rahutumast tegewusest tagasi astunud.

Karl Weidneril oli kaks poega ja kaks tütar.

Tütred oliwad kaugese mehele läinud. Wanem poeg, Ernst, kes üht käsitööd õppinud, oli naese wõtnud ja elas ühes teises linnas. Temal oli palju selle eest wastata, et isa juuksed waremalt hakkiks läinud, kui seda armati.

Oli isal tõwa pea, siis oli sel pojalt weel kõwem, ja mõlemad oliwad aeguti raskest kolkku põrtnud. Wana oli elu aea auwast tööd teinud, ja oli korjanud, aga Ernst ei hoolinud tööst, ja tema amet ei läinud siis ka edasi. Iika ja iika päris tema isa käest raha. Üks kord ja teine kord oli isa pärast walju wõitlemist midagi annud, aga Ernst pillutas seda ära ja tema naene ei ostanud ka maja pidada; nende abielu läks pääw-pääwast pahemaks.

Karl Weidneri naene oli wahel-aegal ära surnud ja wanal mehel walge juuksega, tõwa peaga ja tarretanud südamega, hakkas elu raskest loormaks minema. Longus peaga käis tema adra taga, käsi, mis seemet puistab, oli sagedast õige wõstinud. Raske oli temal walitjust käest ära anda, sest tema armas, et kui isa enam majas peremees ei ole, siis olla tema igal pooltel risuks.

Teiselt poolt ei wõinud tema pahaks panna, et tema noorem poeg Emil, kes temal tänine majapidamises abiks olnud ja hiljuti naese wõtnud, ka kord oma kae peale saada soowis. Nenda